

Biserica
Adormirea Maicii
Domnului – Dobroești

Buletin parohial
Mai 2021

Postul Sfintelor Paști

Invierea Domnului Iisus Hristos

Sfânta Înviere a Domnului - Sfintele Paşti

Dreptmăritori creştini,

Hristos ne-a trecut din moarte la viaţă.

Iisus din Nazaretul Galileei, Care a fost dispreţuit, lovit, încoronat cu spini, condamnat la moarte, răstignit, ucis şi îngropat, iese astăzi victorios din mormântul Său, în strălucirea slavei Sale dumnezeieşti. Hristos a înviat! Hristos e nemuritor! Hristos e Dumnezeu!

Prin lumina trupului Său înviat, El răspândeşte în lume şi în întregul univers splendoarea Tatălui şi amprenta Fiinţei Sale divine, iar în inimile noastre, eliberate din sclavia diavolului şi a păcatului, coboară pacea sfântă şi puterea iubirii Sale nemuritoare.

Învierea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos este cel mai mare eveniment ce a avut loc în istoria omenirii. Ea a fost şi este un fapt real, la fel cum este acela că El a fost un om trăitor în trup. După Înviere, Mântuitorul S-a arătat mai multor persoane, în diferite locuri: femeilor mironosiţe (Lc. 24, 1-2), ucenicilor Luca şi Cleopa (Lc. 24, 36-45), Apostolilor (In. 20, 24-28; 21, 1-4).

Toate acestea sunt dovezi suficiente pentru a arăta că Hristos a existat în realitate şi că a înviat cu adevărat. Răspândirea creştinismului în lume, în ciuda obstacolelor care i-au stat în cale, se explică tot prin minunea Învierii Mântuitorului nostru Care, biruind moartea, a deschis calea învierii celor adormiţi. Deoarece creştinismul a biruit urgia persecuţiilor, a eclipsat sistemele de gândire ale timpului şi a devenit punctul de orientare în toate problemele spinoase ale vieţii, este clar că Cel răstignit pe cruce şi înviat a treia zi din mormânt este nu numai Om adevărat, ci şi Dumnezeu adevărat, este Stăpân al vieţii şi al morţii.

Odată cu primul Paşte, pentru toată omenirea apare o nouă oportunitate de a avea un Domn viu pentru veşnicie, căci de atunci Hristos acţionează în lume şi controlează cursul istoriei. Mântuitorul Însuşi promite: „Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Mt. 28, 20). Prin El şi cu El, biruim toate forţele întunericului, toată lucrarea diavolului, toate necazurile şi durerile pe acest pământ. El este calea care nu greşeşte, adevărul care nu ne înşală, viaţa fericită de-a pururi.

Marele învăţat şi filozof creştin, om de ştiinţă şi matematician, Blaise Pascal (†1662), zicea: „Iisus Hristos este centrul universului spiritual-moral şi social al omenirii. Cel ce Îl recunoaşte şi urmează Lui are cheia tuturor problemelor omeneşti. Spre El tinde tot. În afară de El nu există decât întuneric, rătăcire, ceartă, războaie, îngheţ şi moarte. Numai prin El se pot realiza marile idealuri, dreptatea, pacea, armonia în lume, egalitatea şi înfrăţirea în omenire”.

Bucuria mare pe care au simţit-o ucenicii văzându-L pe Hristos înviat, această „inimă arzând”, a cărei experienţă au făcut-o pe drumul Emausului, nu avea drept cauză revelarea unor mistere ale „unei alte lumi”. Această bucurie radioasă avea drept cauză vederea Domnului, Care îi trimite să predice, să vestească, nu învierea morţilor şi nici o doctrină a morţii, ci pocăinţa şi iertarea păcatelor, viaţa cea nouă, Împărăţia.

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul

(continuare în pag. a 2-a)

Ucenicii vestesc ceea ce ştiu, ceea ce simt, anume că în Hristos viaţa cea nouă a început deja, pentru că El este viaţa veşnică, plinătatea, învierea şi bucuria lumii. De aceea, ne bucurăm la sărbătoarea Sfintelor Paşti, „care au deschis nouă uşile Raiului şi care sfinţesc pe toţi credincioşii”.

Să nu ne descurajăm din cauza triumfului trecător al răului şi al păcatului, căci boldul lor a fost tocit de evenimentul petrecut în zorii acelei Duminici memorabile. Să nu ne întristeze actuala victorie a lumii în respingerea încăpăţânată a lui Dumnezeu, în răzvrătirea contra Legii Sale de iubire. Să nu ne lăsăm cuprinşi nici de îndoială şi nici de neîncredere, văzând Biserica atât de rănită şi de lovită, înşelată şi trădată.

Bucuria pascală să fie mai mare decât orice motiv omenesc de teamă şi de tristeţe. Hristos Înviat este printre noi şi marchează cu victoria Sa întâmplările lumii şi ale istoriei.

Hristos Înviat vrea să instaureze printre noi Împărăţia Sa, pentru ca să fie slăvit de tot universul creat. Drept aceea, să facem din acest „praznic al praznicelor” un prilej de înnoire a vieţii noastre, de îndreptare şi de îmbunătăţire a ei, prin credinţă curată, prin muncă cinstită şi prin fapte bune.

Precum Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, se cuvine „să lepădăm dar lucrurile întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom. 13, 12), căci Hristos ne-a chemat din întuneric la lumină, din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer.

Fie ca Domnul Înviat să ne dăruiască har, pace şi daruri binecuvântate în viaţa şi în familia noastră. De ziua cea mare a Sfintelor Paşti, haideţi să-L preamărim pe Hristos Biruitorul morţii şi dimpreună cu cetele cereşti să-I strigăm: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava şi cinstea şi puterea” (Apoc. 4, 11). Amin.

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul

Duminicile Postului Mare

Prima duminică a Postului Mare sau a „Ortodoxiei” era atribuită, până la începutul secolului al XI-lea, prorocilor Moise, Aaron, David și Samuel. La data de 11 martie 843, Patriarhul Metodie al Constantinopolului a decretat schimbarea titulaturii în „Duminica Ortodoxiei” ca biruință triumfală a acesteia în fața tuturor ereziilor și schismelor. Însă, cu toate acestea, Apostolul și Evanghelia primei duminici din post fac referire directă la vechea prăznuire a profeților vechi testamentari, începând cu Moise.

Cea de-a doua duminică a Postului Mare, sau a „Sfântului Grigorie Palama”, înfățișează o vindecare a unui slăbănog din cetatea Capernaumului. De altfel, odată cu trecerea săptămânilor din perioada Triodului, apropierea de patimile Mântuitorului nostru Iisus Hristos devine tot mai evidentă. Prezența Sfântului Grigorie Palama (†1359) ca apărător al isihasmului, prezintă conotații duhovnicești deosebite pentru perioada păresimilor, prin chemarea omului la înmulțirea rugăciunii ca formă rodnică și dătătoare de bucurie duhovnicească, liniște a minții și curăție sufletească.

Duminica a treia a Postului Mare, sau a „Sfintei Cruci”, marchează apropierea de jumătatea Postului Mare, Crucea Domnului reprezentând o oază de speranță și un popas răcoritor menit să dăruiască nevoitorului aflat pe calea postirii o clipă de speranță, dar și un răgaz de bucurie în vederea apropierii luminatului praznic al Învierii.

Duminica a patra a Postului Mare, sau a „Sfântului Ioan Scărarul”, vine în întâmpinarea noastră prin punerea înainte a pildei de nevoință a acestui mare sfânt. „Scara duhovnicească”, lucrarea de căpătâi a Sfântului Ioan, nu face altceva decât să ne îndemne să purcedem pe calea virtuților creștinești, în acest sens vorbind magistral despre lacrimile pocăinței aducătoare de bucuria iertării.

Duminica a cincea a Postului Mare, sau a „Sfintei Maria Egipteanca”, evidenţiază un exemplu de îndreptare și de sfințire a conduitei creștinești. În cântările din Triod, Sfânta Maria Egipteanca este numită și înger în trup, datorită răstignirii patimilor ei trupești prin învierea sufletului din moartea păcatului. Tocmai spre această răstignire și înviere suntem chemați și noi în vederea apropierii noastre de Dumnezeu.

Duminica a șasea a Postului Mare, sau „Duminica Floriilor”, ne prezintă drama Mântuitorului nostru Iisus Hristos Care cu o

săptămână înainte de răstignire este ovaționat de poporul israelit ca fiind Fiul lui Dumnezeu și Mesia prin exclamațiile sugestive: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat cel ce vine întru numele Domnului!”.

Recunoașterea aparentă a lui Iisus ca fiind Hristosul sau Fiul lui Dumnezeu avea să se destrame în mai puțin de o săptămână, atunci când, același popor răspundea fără reținer procuratorului Ponțiu Pilat în favoarea răstignirii Fiului lui Dumnezeu.

Ce este a doua Înviere?

În Duminica Paştilor, în jurul orei douăsprezece se săvârşeşte Vecernia zilei de Luni din Săptămâna Luminată, numită şi „A doua Înviere”.

În cadrul acestei slujbe, prin citirea Sfintei Evanghelii, Hristos cheamă toate neamurile la Înviere, la împărtăşirea de bunătăţile din Împărăţia lui Dumnezeu.

Această Vecernie specială are ca punct central citirea Evangheliei în 12 limbi. Originea acestei practici trebuie pusă în legătură cu trimiterea Apostolilor la propovăduire în întreaga lume şi, mai ales, cu predica Apostolilor după Cincizecime, atunci când toţi cei prezenţi la Ierusalim, indiferent de neam şi de limbă, au înţeles mesajul ucenicilor Mântuitorului Iisus Hristos.

„A doua Înviere” se mai numeşte şi „Învierea mică” şi aminteşte despre arătarea Mântuitorului de după Învierea Sa din morţi, înaintea ucenicilor Săi.

Alexandru Mihai Tacu

Iconografia pascală

Învierea Domnului – Anástasis este reprezentată la loc privilegiat, în naosul bisericilor răsăritene, de regulă prin scena Pogorârii la iad. “Spre deosebire de alte icoane ale praznicelor împărăteşti, icoana Învierii redate sub forma Pogorârii la iad nu se bazează pe o relatare propriu-zisă a Evangheliilor, ci pe versete răzlețe din Noul și Vechiul Testament”, cum ar fi Efeseni 4, 9-10, sau I Petru 3, 18-19, sau anumite aluzii din Psaltire “Căci David zice despre El: «Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea ca să nu mă clatin. De aceea s-a bucurat inima mea şi s-a veselit limba mea; chiar şi trupul meu se va odihni întru nădejde. Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad»” – Fapte 2, 25-27.

Sfântul Simeon Noul Teolog tâlcuieşte astfel tradiţia Pogorârii la iad: “Hristos S-a pogorât la iad şi a slobozit din legăturile veşnice şi a înviat sufletele celor drepţi care erau robite acolo, adică le-a dus în rai. Dar nu a înviat şi trupurile lor, ci le-a lăsat în morminte până la învierea cea de obşte”. Hristos Însuşi S-a pogorât la iad cu sufletul (nu şi cu trupul, care era în mormânt).

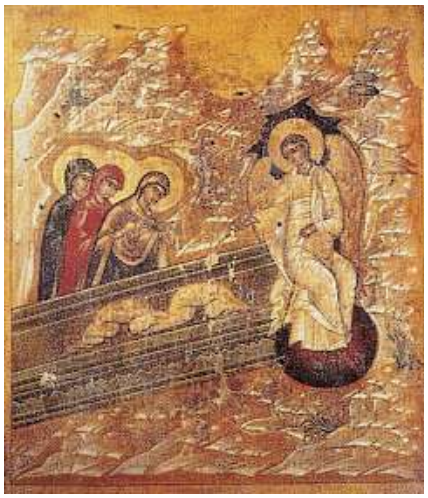
Sfîntul Ioan Damaschin (autorul Canonului pascal) precizează (Dogmatica sau Credinţa ortodoxă): “Aşadar, chiar dacă a murit ca om, şi chiar dacă sfântul Lui suflet s-a despărţit de corpul Lui preacurat, totuşi Dumnezeirea Lui nu S-a despărţit de cele două, adică de suflet şi de corp, şi astfel nici unica ipostasă nu s-a despărţit în două ipostase. Căci corpul şi sufletul au avut de la început, în acelaşi timp, existenţa în ipostasa Cuvîntului, şi cu toate că în timpul morţii a fost despărţit sufletul de trup, totuşi fiecare a rămas, având existenţa în unica ipostasă a Cuvântului.

Prin urmare, ipostasa lui Hristos este mereu una. Chiar dacă spaţial sufletul s-a despărţit de corp, ipostatic însă era unit prin Cuvînt” (Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica). Icoana încearcă să figureze totdeodată această realitate tainică, iminenţa Învierii lui Hristos şi încredinţarea viitoarei învieri a morţilor. Cea mai veche reprezentare cunoscută a Pogorârii la iad se află la San Marco (Veneţia) şi datează din sec. al VI-lea (cf. L. Uspensky, Vl. Lossky). În Erminia lui Dionisie, acest tip de icoană este descris astfel: “Iadul ca o peşteră întunecoasă dedesubt de dealuri, şi îngeri, purtând veşminte luminoase, îl leagă cu lanţuri pe Belzebut, domnul întunericului [...]; şi câţiva oameni, în pielea goală şi legaţi cu lanţuri, uitându-se în sus; şi multe lacăte sparte, şi porţile iadului sfărâmate, iar Hristos, având împrejur nemărginită lumină şi mulţi îngeri, calcă pe ele, cu dreapta ţinând [de mână] pe Adam, iar cu stânga pe Eva. Şi de-a dreapta, Înaintemergătorul arătându-L pe Hristos; şi lângă el David şi alţi drepţi, şi împăraţi cu cununi şi cu coroane.

Iar de-a stânga proorocii: Iona, Isaia, Ieremia, şi dreptul Abel, şi alţii, toţi cu cununi”. Alteori Domnul cu o mână îl ţine pe Adam, iar în cealaltă ţine Crucea (simbol sacru suprem al biruinţei asupra morţii).

O a doua reprezentare tradiţională a Învierii Domnului este cea cu Îngerul vestind mironosiţelor Învierea, pe care Erminia lui Dionisie o descrie aşa: “Mormânt deschis şi un înger, purtând veşminte albe şi şezând pe

acoperământul mormântului, ţine cu o mână o suliţă, iar cu cealaltă arată, înăuntru în mormânt, giulgiul şi năframa; şi purtătoarele de miruri, înaintea lui, ţinând miresmele”.

În străvechime (pe vremea catacombelor) Învierea era sugerată prefigurativ de Proorocul Iona ieşind din pântecele chitului, urmând analogiei făcute de Domnul Însuşi: “Că precum a fost Iona în pântecele chitului trei zile şi trei nopţi, aşa va fi şi Fiul Omului în inima pământului trei zile şi trei nopţi” (Matei 12, 40). Tema a fost însă, cu timpul, aproape total abandonată în iconografia pascală.

L. Uspensky şi Vl. Lossky, probabil cei mai competenţi în materie, afirmă: “În iconografia ortodoxă tradiţională, momentul în sine al Învierii lui Hristos nu este niciodată descris. Spre deosebire de icoana învierii lui Lazăr, atât Evangheliile, cât şi Tradiţia bisericească nu spun nimic despre acel moment şi nu spun cum a înviat Hristos. Nici o icoană nu o arată. Absenţa redării momentului Învierii arată caracterul său de nepătruns pentru mintea omenească şi, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie. De aceea, în iconografia ortodoxă sunt două reprezentări care corespund sensului acestui eve-niment. Una este convenţional-simbolică. Ea descrie momentul care precede Învierea lui Hristos cu trupul – Pogorârea la iad. Cealaltă [descrie] momentul ce a urmat Învierii cu trupul a lui Hristos – venirea istorică a mironosiţelor la mormântul Domnului”.

Cuvinte de folos

Hristos a venit mijlocitor pentru tine, pentru a te chema pe tine cel pierdut şi rănit ca să-ţi întoarcă chipul cel neprihănit al lui Adam.

Sf. Macarie al Egiptului

Scopul venirii lui Hristos a fost acela ca încă de aici să-i dea sufletului omenesc viaţa Duhului Său.

Sf. Macarie cel Mare

Învierea lui Hristos s-a făcut viaţă şi vindecare de patimi pentru cei ce cred în El, ca ei să vieţuiască în Domnul şi să aducă rodul adevărului.

Avva Isaia

În această zi, Preamăritul Hristos a fost chemat din morţi, la care se alipise. În această zi, El a învins acul morţii, a zdrobit temniţele iadului întunecat, a dăruit libertate sufletelor. În această zi, ieşind din mormânt, El li s-a arătat oamenilor, pentru care S-a născut şi a murit şi S-a sculat din morţi, pentru ca noi, renăscuţi şi eliberaţi de moarte, să fim răpiţi cu “Domnul” Biruitorul. În această zi, marele şi luminosul cin îngeresc s-a umplut de bucurie, cântând cântare de triumf.

Sf. Grigorie Teologul

Pentru oaia cea pierdută bunătatea Ta fu aplecată spre lăcaşul morţilor, şi Tu ai tras-o pe ea din hotarele morţii chinuitoare, care n-a îndrăznit să se opună Ţie.

Sf. Grigore de Nyssa

Ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos – este temelia lumii, începutul împăcării, încetarea, distrugerea morţii, înfrângerea diavolului.

Sf. Ioan Gură de Aur

Frumuseţea Ta, Stăpâne Hristoase, este de netâlcuit, măreţia negrăită, slava – mai presus de minte şi de cuvânt. Fiinţa Ta, bunătatea şi blândeţea întrec înţelegerea pământenilor.

Cuviosul Simeon Noul Teolog

Imn al învierii

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veşnicii,
Fortificați biserica creștină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Să crească-n inimile voastre
Un om născut din nou armonios,
Pe sufletele voastre să se-mplânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate
Și Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile noastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii sfânt.

Veniți creștini, luați lumină
Cu sufletul smerit, purificat;
Veniți, flămânzi, gustați din cină,
E nunta Fiului de Împărat.

Valeriu Gafencu

De Paşti

La toate lucarnele şi balcoanele
Au scos din cer îngerii icoanele
Şi-au aprins pe scări
Candele şi lumânări.

Oraşele de sus, în sărbătoare,
Au întins velinţe şi covoare,
Şi ard în potire
Mireasmă subţire.

Şi din toate ferestrele odată,
Mii şi sute de mii,
Heruvimii fac cu mâna bucălată
La somnoroşii copii.

Tudor Arghezi

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

Dintre toate cântările şi rugăciunile din timpul Postului, o singură scurtă rugăciune poate fi considerată rugăciunea specifică a acestuia. Tradiţia o atribuie unui mare învăţător al vieţii duhovniceşti - Sfântul Efrem Sirul, praznuit pe 28 ianuarie:

„Doamne şi Stăpânul vieţii mele,

duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire şi al grăirii în deşert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăţiei, al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei, dăruieşte-l mie, robului Tău.

Aşa Doamne, Împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin".

Această rugăciune este citită de două ori la sfârşitul fiecărei slujbe din timpul Postului Mare, de Luni până Vineri.

La prima citire o metanie urmează fiecărei cereri. Apoi facem cu toţii douăsprezece închinăciuni, spunând: „Dumnezeule, curăţeşte-mă pe mine păcătosul!" întreaga rugăciune este repetată cu o singură metanie la sfârşit. De ce ocupă un loc aşa de important această scurtă şi simplă rugăciune în slujbele de Post? Pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive şi negative ale pocăinţei şi constituie, să spunem aşa, o „verificare" pentru ostenelile noastre personale de-a lungul Postului. Acestea au ca scop mai întâi eliberarea noastră de câteva boli duhovniceşti fundamentale, ce ne modelează viaţa şi fac practic imposibilă chiar încercarea de a ne întoarce noi înşine către Dumnezeu.

Boala fundamentală este duhul trândăviei. Este acea lenevire şi pasivitate a întregii noastre fiinţe, care întotdeauna ne împinge „în jos" decât „în sus" — care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă şi, deci, nu este nici de dorit. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăveşte duhovnicească de la însuşi izvorul său.

Rodul trândăviei este grija de multe. Este acea stare de deznădejde pe care toţi Sfinţii Părinţi au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun sau pozitiv; este reducerea la negativism şi pesimism a tot ceea ce există. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea devine incapabil să vadă lumina şi să o dorească.

Iubirea de stăpânire! Deşi pare bizar, trândăvia şi deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viaţa cu iubirea de stăpânire. Pângărind întreaga noastră atitudine către viaţă, lipsind-o de sens şi plinătate, ele ne silesc să căutăm compensaţie într-o atitudine total greşită faţă de alte persoane. Dacă viaţa mea nu este îndreptată către Dumnezeu, nu aspiră la valorile eterne, inevitabil va deveni egoistă şi egocentrică, iar aceasta înseamnă că toţi cei din jurul meu vor deveni mijloacele propriei mele satisfaceri de sine. Dacă Dumnezeu nu este Domnul şi Stăpânul vieţii mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn şi stăpân, centrul absolut al propriei mele vieţi şi încep să evaluez totul ţinând cont de nevoile mele, de ideile, dorinţele şi judecăţile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relaţiei mele cu ceilalţi, o încercare de subordonare a lor faţă de mine. Această pornire nu se exprimă neapărat prin a comanda sau a domina pe „alţii". Se poate exprima la fel de bine prin indiferenţă, dispreţ, lipsă de interes, de consideraţie, de respect. Este, într-adevăr, lenevire şi deznădejde îndreptate, de această dată, către ceilalţi.

Şi, în final, grăirea în deşert. Dintre toate fiinţele create de Dumnezeu, omul singur a fost înzestrat cu darul vorbirii. Toţi Sfinţii Părinţi văd în aceasta adevărata „pecete" a Chipului Divin în om, pentru că Dumnezeu însuşi se descoperă ca şi Cuvânt (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin acelaşi simbolism supremul pericol. Fiind adevărata expresie a omului, mijlocul realizării de sine este din acest punct de vedere şi cauză a căderii sale şi a distrugerii de sine, a trădării şi a păcatului. Cuvântul mântuie şi cuvântul ucide; cuvântul inspiră şi cuvântul otrăveşte. Cuvântul este modul de exprimare al Adevărului, dar şi al înşelării demonice. Având o putere pozitivă fundamentală, el are astfel, totuşi, şi o imensă putere negativă. Cu adevărat el zideşte pozitiv sau negativ. Atunci când este deviat de la originea şi scopul său dumnezeiesc, cuvântul devine deşertăciune. El împinge spre trândăvie, deznădejde şi iubirea de stăpânire şi transformă viaţa în iad. El devine adevărata putere a păcatului.

Acestea patru sunt astfel „obiectivele" negative ale pocăinţei. Ele constituie obstacolele ce trebuie îndepărtate. Dar Dumnezeu singur le poate îndepărta. Iată deci prima parte a rugăciunii Sfântului Efrem Sirul — această plângere din adâncul neputinţei omeneşti.

Apoi rugăciunea se îndreaptă către ţelurile pozitive ale pocăinţei care, de asemenea, sunt patru.

Curăţia. Dacă nu se reduce sensul acestui termen, aşa cum adesea şi eronat se face, numai la conotaţiile sale sexuale, este înţeles ca omologul pozitiv al trândăviei. Traducerea precisă şi totală a termenului grecesc sofrosini şi a termenului rusesc tselomudryie trebuie să fie plinătatea înţelepciunii, dreapta socotinţă. Trândăvia este, întâi de toate, risipire, distrugerea vederii şi energiei noastre, incapacitatea de a vedea întregul. Atunci opusul său este tocmai plinătatea. Dacă de obicei înţelegem prin curăţie virtutea opusă depravării sexuale, aceasta se întâmplă datorită caracterului decăzut al existenţei noastre, care nu se manifestă niciunde mai bine decât în desfrânare — îndepărtarea trupului de la viaţa adevărată şi de

la stăpânirea duhului asupra sa. Hristos a refăcut plinătatea în noi. Şi aceasta a realizat-o prin refacerea adevăratei scări de valori, prin călăuzirea noastră înapoi către Dumnezeu.

Primul şi minunatul rod al acestei plinătăţi sau curăţii este ***smerenia*** (…). Ea este mai presus de toate biruinţa adevărului în noi, îndepărtarea tuturor minciunilor în care de obicei trăim. Numai smerenia poate fi capabilă de adevăr, de a vedea şi de a primi lucrurile aşa cum sunt şi, astfel, de a vedea măreţia, bunătatea şi iubirea lui Dumnezeu în orice. De aceea se spune că Dumnezeu revarsă harul Său peste cei smeriţi, iar celor mândri le stă împotrivă.

Curăţia şi smerenia sunt firesc urmate de răbdare. Omul „natural" sau „căzut" este nerăbdător, pentru că nevăzându-se pe sine se grăbeşte să judece şi să condamne pe ceilalţi. Având, aşadar, o cunoaştere eronată, incompletă şi pervertită a tot ceea ce îl înconjoară, măsoară toate acestea prin prisma gusturilor şi concepţiilor sale. Fiind indiferent cu oricine în afară de sine, doreşte ca viaţa să fie încununată cu succes aici şi acum. ***Răbdarea*** este cu adevărat o virtute divină. Dumnezeu este răbdător nu pentru că este „iertător", ci pentru că El sesizează adâncimea celor ce există, pentru că realitatea intimă a lucrurilor, pe care noi în orbirea noastră nu o mai vedem, este deschisă către El. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu cât devenim mai răbdători, cu atât reflectăm mai mult acel infinit respect faţă de toate fiinţele care reprezintă însuşirea specifică a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, cununa şi rodul tuturor virtuţilor, ale tuturor creşterilor şi ostenelilor duhovniceşti este ***dragostea*** — acea dragoste care, aşa cum am mai spus, poate fi dăruită numai de Dumnezeu —, darul ce este finalitatea tuturor pregătirilor şi ostenelilor duhovniceşti.

Toate acestea sunt rezumate şi adunate laolaltă în ultima cerere a rugăciunii Sfântului Efrem Sirul, în care cerem: „dăruieşte-mi ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pe fratele meu". Dar, în final, mai este o primejdie: mândria. Mândria este izvorul răului şi toată răutatea este mândrie. Iată că nu-mi este suficient să-mi văd propriile mele greşeli, întrucât chiar şi această virtute aparentă se poate transforma în mândrie. Scrierile sfinte abundă în sfaturi împotriva subtilelor forme ale pseudo-pietăţii care, în realitate, sub vălul smereniei şi al autocriticii pot conduce către o mândrie cu adevărat demonică. Dar atunci când „vedem greşalele noastre" şi când „nu osândim pe fraţii noştri", când, altfel spus, curăţia, smerenia, răbdarea şi dragostea sunt doar una în noi, atunci şi numai atunci ultimul duşman — mândria — va fi nimicit în noi.

După fiecare cerere a rugăciunii facem o metanie. Metaniile nu sunt limitate la rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, dar constituie una din caracteristicile distinctive ale întregului cult din timpul Postului. Totuşi, aici, semnificaţia lor este revelată mai bine ca niciodată. în lungul şi dificilul efort al însănătoşirii duhovniceşti, Biserica nu a pus bariere între suflet şi trup. Omul, în întreaga sa fiinţă, s-a îndepărtat de Dumnezeu; omul, în întreaga sa fiinţă, trebuie restaurat, trebuie să se întoarcă la Dumnezeu.

Catastrofa creată de păcat constă, cu siguranţă, tocmai în biruinţa cărnii - animalul, iraţionalul, plăcerea din noi — asupra duhovnicescului şi dumnezeiescului. Dar trupul este slăvit, trupul este sfânt, aşa de sfânt încât Dumnezeu însuşi „a luat trup".

Atunci, mântuirea şi pocăinţa nu dispreţuiesc trupul, nu îl neglijează, ci au în iconomia lor restaurarea trupului, readucerea lui la funcţiile sale reale, ca expresie a vieţii duhovniceşti, ca templu al nepreţuitului suflet omenesc.

Ascetismul creştin este o luptă nu împotriva, ci pentru trup. Din acest motiv, întreaga fiinţă umană - suflet şi trup - face pocăinţă. Trupul participă la rugăciunea sufletului întocmai cum sufletul se roagă prin şi în trup. Metaniile, semne ale pocăinţei şi ale smereniei, ale adorării şi ale ascultării, reprezintă astfel prin excelenţă ritualul de Post.

(din lucrarea Postul cel Mare, Ed. Univers enciclopedic)

Cuvânt către credincioşii Parohiei

Învierea Domnului nostru Iisus Hristos trezeşte în sufletele noastre cele mai nobile sentimente de iubire, recunoştinţă şi generozitate, cele mai dulci amintiri ale copilăriei, cele mai înalte speranţe de bine, sănătate şi mântuire!

De Paşti, să fim cu toţii mai buni, mai iertători, mai aproape de Dumnezeu! Să ştergem o lacrimă, să oferim un zâmbet, să miluim un sărac cu o felie de cozonac, să ne împăcăm cu cei ce ne-au greşit, să le mulţumim binefăcătorilor noştri, să sporim în rugăciuni şi fapte bune!

Vă dorim să aveţi lumina Domnului Hristos mereu aprinsă în sufletele voastre! Din ea, raze de bucurie, de pace şi de curaj vor izvorî! Mântuitorul Cel înviat a biruit răul şi cu El vom birui şi noi!

Hristos a înviat!